

ИВАН ДИМИТРОВ
СПАС И ВЪЛШЕБНИЯТ
МЕДАЛЪОН

chitanka.info

Спас беше дванадесетгодишно момче. Средно на ръст, леко закръглено, с бузки, които бабите му обичаха да пощипват често. Имаше къса кестенява коса, кафяви очи и лунички около носа. Родителите му бяха художници и го учеха да рисува, а мечтата му беше като порасне, да следва в художествена академия и да стане най-великият художник в света. В училище любимият му предмет беше изобразителното изкуство. Но трябваше да заляга и над останалите уроци. И макар предмети като математика, химия и физика да не му се отдаваха, не можеше да избяга от тях и ги изучаваше наравно с рисуването.

Родителите му имаха много приятели художници, които често правеха изложби. Днешната лятна вечер не беше по-различна от други. Техен приятел ги беше поканил на коктейл по случай откриването на новата си изложба в галерия „Вълшебни криле“.

Когато пристигнаха, родителите на Спас се заговориха с домакина и докато вниманието им беше заето в разговор, хлапето тихомълком се отдалечи от тях и започна да разглежда картините. Поставени в рамки и закачени на стената, в детското съзнание те изглеждаха внушителни.

Докато се разхождаше и опитваше да си проправи път до някои картини, около които се бяха събрали повечко хора, стигна до една, която гостите отбягваха. Тя изглеждаше доста различна и се открояваше сред останалите. Представляваше пейзаж с поле от жълти и червени рози. В близост беше нарисувана статуя на жена, вдигнала високо ръце с молба, отправена към небето. В далечината имаше още статуи, които изглеждаха като мътни петна. Но най-голямо впечатление правеше небето — оранжево.

Спас спря пред картината и се загледа в нея.

Тогава до него се доближи млад мъж.

— Харесва ли ти? — запита го.

Спас се обърна към него. Човекът се беше облякъл малко шармантно на фона на останалите гости... макар сред тях да имаше други екземпляри, които изглеждаха още по-странно и от него.

Носеше бяла риза, запретната до ръкавите. Имаше дълги червени панталони и кафяви ботуши. Спас се зачуди защо е обул ботуши в тези горещи летни дни? Краката му сигурно вече се бяха сварили в тях. Но от хората на изкуството можеше да се очаква всичко. Около родителите

си беше срещал достатъчно ексцентрици, за да не задържи дълго вниманието си върху ботушите на непознатия.

— Харесва ми — отвърна искрено хлапето. В нея имаше нещо необикновено. Някаква магия, която го привличаше.

— Ти ще я нарисуваш — усмихна се непознатият. — След десет години.

Спас го изгледа недоумяващо.

— Но... — започна объркано. — Тя вече е нарисувана?

— Само в твоето съзнание — отвърна мъжът. — Останалите не я виждат. Защото тук няма нищо. — И посочи стената.

— Глупости — възрази хлапето и тогава си спомни, че никой не спираше пред тази картина, за да я разгледа, което беше повече от странно. — Но ти я виждаш? — обърна се към непознатия.

Той се усмихна мистериозно.

— Познавам тези поля — започна човекът. — Както и това небе.

— Но я виждаш, нали?

Непознатият бръкна в джоба на панталона си и оттам извади старинен медальон. Представляваше искрящо бял кристал, изработен във формата на остра спирала, през който беше промушена кожена верижка.

— Вземи — рече и му подаде медальона. — Ти ми го даде.

— Аз? — възкликна недоумяващо Спас. — Но аз не те познавам?

— Напротив. Срецнахме се сред онези поля — и посочи картината, — но за да отидеш там, трябва да използваш медальона. Сложи го и ще откриеш отговорите, които търсиш.

Хлапето взе медальона с недоверие. Кристалната спирала се завъртя няколко пъти във въздуха, докато стискаше верижката в длан. Изкуствените лъчи светлина се пречупиха през кристала и той засия.

— Вълшебен ли е? — попита Спас.

— Да — кимна непознатият.

От любопитство момчето надигна медальона, промуши го през главата и го постави на врата си. Тогава чу шепотът:

„Тес... Уит... Кет... Шун“.

Идваше от картината и макар да не разбираше какво значат думите, му се стори, че го зовяха. Изображението на картината затрептя. Спас протегна несъзнателно ръка към нея и я докосна.

Допирът на пръстите му създаде малки вълнички върху изображението като от паднали листа върху водна повърхност.

Усети гъдел по пръстите си.

И изведнъж картината засмука ръката му навътре. Хлапето се опита да я отдръпне, но късно. Картината го засмука целия и в следващия миг премина в нея. Светът се замъгли и го обгърна мрак.

— Хлапе? — дрезгав мъжки глас го накара да отвори очи. Лежеше на земята, а над него се беше надвесил белобрад старец. — Добре ли си, хлапе?

— Аз? Да. Какво? — Спас разтри с ръка главата си. Усещаше я как пулсира от болка, все едно я беше изтряскал някъде.

Надигна се.

Старецът се беше изправил и го гледаше.

— Падна отгоре — посочи тавана, но там нямаше дупка, през която да беше минал.

Тогава си спомни галерията, картината и мрака. Огледа се. Намираше се в малък дюкян. По дървените стени бяха накачени всякакви джунджурии. Върху тезгяха беше поставена свещ, чиято светлина мъждукаше в сумрака на помещението, а на стената зад него висеше огромен двуръчен меч. Входната врата и прозорците бяха заковани с дървени дъски.

— Къде съм? — обърна се към стареца, когато до ушите му достигна тягостна мелодия. Идваше отвън.

— Как къде? На Симфоналия — възмути се старецът и когато видя, че момчето го гледа с недоумение, допълни. — Не си ли чувал за тази вълшебна страна? Тук магията създава причудлива музика. Тя звучи навсякъде. И навсякъде е различна, защото магията пресъздава в мелодиите си настроението на създанията, които я населяват и случващото се около тях.

Спас се приближи до един от прозорците и погледна през процепа между закованите дъски. Беше нощ, но оранжевото небе излъчваше слаба светлина, на която се различаваха контурите на съседни сгради.

„Оранжево небе?“, изуми се хлапето. Значи наистина беше влязъл в картината. Беше се пренесъл във вълшебен свят, който

приличаше на дискотека. Но как беше попаднал тук? Инстинктивно докосна гърдите си. Медальонът беше там. Надигна го в дланта си и той проблесна на мъждукащата светлина от свещта. После погледна към тавана.

— Изтърси се направо от нищото — рече старецът, когато видя накъде е насочен погледът на Спас. — И ми изкара ангелите. Тази нощ ще има пълнолуние, да знаеш, и ще се случат ужасни неща. А аз имам слабо сърце.

— Какви неща? — момчето го погледна неразбиращо.

— Не знаеш ли? — учуди се белобрадият старец. — Демонът ще дойде отново, за да вземе някого. Защо, мислиш, съм заковал прозорците? Откакто падна онази проклетата звезда, злото се засели в Белия замък, а за всички нас настъпиха мрачни времена.

Старецът седна зад тезгяха.

— При пълнолуние летящ демон с тяло на лъв и лице на жена идва в селото, взема някого и го носи в Белия замък. Какво се случва с него? Не знам. До сега никой не се е върнал жив оттам, за да каже. Сигурно създанията на злото го изяждат.

Историята на стареца накара Спас да настръхне. Беше попаднал на неподходящото място, в неподходящия момент.

— Как мога да се махна оттук? — рече уплашено.

— Да се махнеш оттук? — изсмя се белобрадият мъж. — Тия земи са прокълнати, хлапе. Неведнъж съм се опитвал да избягам. Накъдето и да тръгнеш, пак се връщаш в селото. Освен... — снижи глас. — Освен ако не отиваш към Белия замък.

Като някакво знамение, още в мига, когато спомена Белия замък, отвън долетя шум от тежки стъпки. Старецът духна пламъка на свещта над тезгяха.

— Шшшът — изсъска и млъкна в очакване.

Стъпките спряха пред дюкяна.

— Старче, тука ли си се скрил? — обади се дебел мъжки глас. После онзи отвън разби с няколко шута вратата и нахълта в помещението. Старецът се скри зад тезгяха.

Новодошлият беше млад и мускулист мъж. Беше облечен с бяла риза, запретната до ръкавите. Имаше дълги червени панталони и кафяви ботуши. Носеше прашна раница, а на колана му висяха мях за вода и ножница с масивен ятаган.

— Здравсти, хлапе — обърна се към Спас мъжът, щом успя да го фокусира в сумрака на помещението.

— Ти? — невярващо го погледна момчето. Това беше непознатият от галерията. Само дето носеше ятаган.

— Познаваш ли ме? — отвърна му с въпрос мъжът.

— Да — рече Спас. — Нали преди малко се срещнахме в галерията.

— Галера? — намуси се непознатият. — Никога не съм пътувал на галера. Не харесвам морето.

На Спас му се стори странно, че непознатият не си спомня за него. Как беше възможно това? Нали преди минути бяха разговаряли. Беше му казал, че е получил медальона от него, което значеше, че го познава, а сега се държеше така сякаш никога не го беше срещал. Да не би да беше попаднал във време, което предхождаше момента, в който беше дал медальона на мъжа? Всъщност, сега той беше у него, което значеше, че бе така.

— Говориш странно, хлапе — продължи мъжът. — Което значи, че ти си момчето от другия свят, което търся — после се провикна. — Не се крий повече, старче. Излизай. Няма да ти сторя зло.

Старецът се показва плахо иззад тезгяха. Явно се беше поуспокоил, че това не е демонът и непознатият няма да му навреди.

— Какво искаш?

— Дай шишенцето със специалното мастило — заповяда му мъжът. — Господарите ми казаха, че хлапето прави вълшебства с четката.

— Господарите? — думите на непознатия разпалиха любопитството на Спас.

— Мога да ти кажа имената им — започна непознатият. — Казват се Тес, Уит и Шип. Те ме извикаха. Както са извикали теб. Защото само заедно можем да победим демона от Белия замък и да освободим тази прокълната земя от злото. Не ни остава много време. Скоро ще настъпи пълнолуние и имаме не повече от час-два, за да стигнем до замъка, а трябва да бъдем там преди това да се случи.

— Но аз не искам да се бия с никого — запротестира момчето.

— Да — подкрепи го старецът, който усилено търсеше нещо по прашните рафтове. — Трябва да си луд, за да тръгнеш към Белия замък... сега.

Мъжът махна с ръка.

— Няма да ти се наложи — успокой го. — Аз ще се бия. Но без помощта ти няма да успея. Искаш ли да се измъкнеш оттук, или не?

— Да, но... от къде знаеш, че искам да се махна? — попита го недоверчиво Спас.

— Всички искат да напуснат това прокълнато място — направи кратка пауза. — А аз, да се преборя със своето проклятие. Но само Господарите притежават сила, която може да те върне в твоя свят.

Думите на мъжа звучаха правдоподобно.

— Като са толкова могъщи, защо не победят сами демона? — момчето зададе логичния въпрос.

— Защото са затворени в Белия замък — лицето на непознатия придоби сериозен вид. — И сами не могат да победят злото, което тегне над тях. Пред него силата им бледнее и само чуждоземец може да надделее над него.

— И предполагам, че нямам избор — разпери ръце Спас.

— Имаш — рече мъжът. — Да останеш тук и да чакаш нощта, в която демонът ще дойде за теб.

Спас се намуси.

— Искам да си ходя у дома — рече.

— Тогава да тръгваме — потупа го мъжът по рамото. После постави върху тезгяха една кесия. — Това е за мастилото, старче — рече и щом старецът я забеляза, моментално свали от един рафт малка стъкленница, пълна с черна течност. Постави я на тезгяха.

— За теб е, хлапе — каза и прибра кесията. — Купих я от един странстващ магьосник, който твърдеше, че в комбинация с подходящия писец, това мастило може да върши чудеса.

Спас го прибра в джоба си и последва мъжа навън.

Докато двамата се отдалечаваха, от дюкяна се разнесе звук от удар на чук. Старецът заковаваше вратата си наново.

Поеха през полето от жълти и червени рози. На оранжевото небе пълзеше светлосиня луна, която бавно се издигаше към най-високата си точка и скоро щеше да настъпи пълнолуние. Из полето бяха разпръснати множество каменни статуи на хора, застинали в различни

пози. Когато минаваха покрай някоя от тях Спас я изучаваше с поглед и се удивляваше колко истински изглеждаха те.

— Виждам, че гледаш статуите — вметна мъжът. — Някога това са били хора, но след като е паднала звездата, са се вкаменили.

Момчето остана потресено. Отговорът беше достатъчен. Явно тази звезда, за която бе споменал и старецът, беше донесла достатъчно неволи на хората по тия земи. А в тон с обстановката меланхоличната мелодия, която се носеше наоколо, го караше да чувства тъга за това, което се беше случило.

Не бяха изминали и петнадесет минути, когато някъде в далечината се появи малка белееща се точка. Тя растеше прекалено бързо за темпото, с което се придвижваха двамата. Сякаш тласкани от магия, съвсем скоро те достигнаха пред белите стени на замъка, обрасли с дебели черни стъбла с остри шипове по тях. Огромната, масивна порта, която се издигаше пред тях беше залостена, но на Спас му направи впечатление, че по средата ѝ има голяма ключалка. Явно тя се ползваше, за да се задейства някакъв отключващ механизъм.

— Пристигнахме — рече мъжът. — И сега трябва да измислим как да влезем? Може би не е най-разумно да почукаме, за да ни отворят.

— Ами... — замисли се момчето. — Може да обиколим и да потърсим място, където по стъблата няма шипове и да се изкачим по тях — предложи миг по-късно.

— Добра идея — съгласи се мъжът.

Тръгнаха вдясно покрай каменната стена, но колкото и да вървяха, портата си оставаше пред тях.

— Черна магия — изруга мъжът.

Беше прав. Когато пробваха да обиколят стената от лявата страна на портата, тя отново остана пред тях и въпреки че се движеха, все едно не помръдваха от място.

— Трябва да влезем през портата — реши хлапето. — Но как? — Замисли се и в този миг в главата му прозвуча гласът на стареца.

„С подходящ писец това мастило може да върши чудеса.“

Спас извади стъкленката с мастилото. Смяташе да пробва да нарисува нещо — ключ, например. Но от къде можеше да намери четка? Принадлежностите му бяха останали у дома.

Отблясъците от медальона, които заиграха за миг върху крепостната стена, го наведоха на нова мисъл. Свали медальона от врата си. Отвори стъкленницата и потопа върха на спиралата в черната течност. В мига, в който той докосна съдържанието на шишенцето, то засия и придоби цветовете на дъгата. „Магия?“, възхити се хлапето, премери на око големината на ключалката и нарисува върху каменната стена контурите на ключ. Щом ги запълни, ключът падна с тъп звук върху прашната земя.

— Браво, хлапе — мъжът го потупа приятелски по рамото, наведе се и взе ключа, а после добави: — Знаех си, че имаш вълшебна дарба.

Спас затвори стъкленницата и я прибра в джоба си. През това време мъжът пхна ключа в ключалката. Завъртя го два пъти, резето изщрака и портите се отвориха със скърцане пред тях. Хлапето постави медальона на врата си и двамата влязоха вътре.

Озоваха се в огромна градина, в средата на която обрасла пътека водеше до входа на бял замък. Градината беше запусната, дърветата — изсъхнали, а земята — суха и напукана. Сред нея лежеше огромно яйце, от което излизаха множество дебели и черни стъбла, обвили крепостната стена, градината и самия замък в зловеща прегръдка.

Двамата пристъпиха напред, когато от градината долетя женски плач.

— Аз бедната, аз горката — носеше се тънък, изнемощял глас.

Спас се затича безразсъдно напред.

— Хлапе... — опита се да го спре мъжът, но късно. Момчето вече беше на няколко крачки от него, когато го последва.

Гласът доведе Спас до малка, увяхваща роза.

— Помогни ми — проплака цветето.

Момчето се наведе към него и едва тогава забеляза, че то има човешко лице. Очите му го гледаха с надежда.

— Какво ти се е случило? — запита го.

— Увяхвам — рече розата. — Черните стъбла изсмукаха цялата вода, останалите растения загинаха, а скоро и аз ще умра.

Спас знаеше какво да направи — трябваше да я полее, но наоколо нямаше нито поток, нито кладенец с вода. Имаше само суха и

напукана почва.

— Трябва да намерим вода — обърна се към мъжа и той свали от пояса си мяха.

— Вземи — рече и му го подаде.

Хлапето отпуши мяха и поля цветето. То се разсмия весело, а щом го погледна в очите, Спас прочете благодарност и радост.

— Благодаря ти — розата разцъфна и от цвета ѝ във въздуха се издигна облаче от зелена светлина, която се завъртя няколко пъти около момчето. То се опита да я хване с пръсти, а тя го погъделичка по дланите.

— Приеми този дар в знак на признателност — допълни розата, преди медальонът да погълне светлината и да засияе в зелено. — В замъка ще срещнете брат ми Шип. Кажете му, че ви пращам и той ще ви помогне — рече, след което притвори очи и замлъкна, все едно никога не беше говорила.

Спас и мъжът продължиха нататък по обраслата от черни стъбла пътека.

Скоро достигнаха до входа на замъка. Мъжът извади със съскане ятагана от ножницата и застана пред вратата.

— Не се знае какво ни очаква вътре — обясни и издърпа вратата със свободната си ръка.

Помещението беше осветено от стотици факли, които горяха от стените. В две редици бяха разположени дузина масивни колони, които се издигаха на десетина метра от пода, а по червения килим между тях се стигаше до мраморен трон в отсрещния край на залата. На него беше седнал рицар в метални доспехи. В скута му лежеше брадва.

— Това не ми харесва — прошепна мъжът и посочи рицаря. Нямахше глава.

За да опровергае думите му, рицарят стисна брадвата с мъртвите си пръсти, изправи се и пристъпи към тях.

— Стой зад мен! — извика мъжът. — И се пази — подхвърли раницата на момчето, а после блокира вражеския удар с ятагана си.

Противниците си размениха по няколко удара. Мъжът си служеше по-умело с ятагана, отколкото рицарят с брадвата. Успяваше да предугади ударите на врага си и нанасяше свои при всяка изгодна

ситуация, а при съприкосновението на ятагана му с бронята на рицаря от нея се отчупваха парчета метал.

Изведнъж из залата се разнесе ръкопляскане и тогава момчето забеляза тъмните безформени фигури, които се бяха появили иззад колоните и наблюдаваха с интерес двубоя. Мъжът също ги забеляза. Миг разсейване и дъговидният удар на рицаря проби защитата му. Раздра рамото му и наоколо плисна кръв. Войнът не спря. Лицето му се изкриви от болка и гневно започна да нанася удар след удар. Рицарят премина в глуха защита. При една от поредните си атаки мъжът го изблъска, избябри бравурата от ръката му и го събори на земята.

„Довърши го“, зашепнаха гласовете на безформените фигури.

Мъжът надигна меч и замахна да разреже противника си на две. Рицарят не помръдна, очаквайки примирено съдбата си.

— Не! — изкрещя хлапето и в последния миг мъжът отклони ятагана, преди да съсече безпомощния воин. Острието изсвистя зловещо, след което с трясък спря в каменния под на залата.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, хлапе? — обърна се недоумяващо към него мъжът. — Той ни нападна и щеше да ни убие. — Надигна ятагана отново, готов да нанесе нов удар.

— Пощади живота му — рече Спас. — Не сме дошли за него. Забрави ли? Господарите са ни повикали да победим демона. Той може да е страж — и посочи нападателя им, — но не е демон.

— Нима?

Рицарят се изправи бавно, докато бравурата лежеше върху каменния под. Дали това беше знак за примирение?

— Можете да ме убие — из залата се разнесе уморен мъжки глас. — Нямахте как да те спра — говореше на мъжа. — Но ти го спря — обърна се към Спас. — У теб има повече чест и достойнство от всеки друг, а аз ценя тези качества. Прибледи се, момче. — Думите му бяха благи и Спас го послуша.

Преди мъжът да реагира, рицарят докосна с длан медальона на гърдите на хлапето и спиралата запулсира в алени. Когато отдръпна ръка, алената светлина се смеси със зелената и кристалът заблестя в нов нюанс.

— Това е моят дар, синко — рече рицарят, преди образът му да се разпадне сред рояк от искри. — Успех — долетя миг по-късно ехото му. — Господарят ми ви очаква в кулата си.

От безформените фигури не беше останала и следа.

Мъжът прибра мълчаливо ятагана си. Разкъса ръкава на ранената си ръка, намота го около раната на рамото си и стегна възела. Спас му подаде раницата. Той я взе и сложи на гърба си.

Двамата прекосиха тронната зала и поеха през лабиринта от коридори на замъка.

Скоро достигнаха до спираловидно стълбище, водещо нагоре. Заизкачваха се по него. Рицарят беше споменал, че трябва да отидат в кулата, а друго стълбище, което да водеше нагоре не откриха.

Изкачваха се известно време по стъпалата, когато пътя им препречиха паднали каменни отломки. Стълбището се беше срутило и не можеха да продължат по-нататък.

— Знам какво си мислиш, хлапе — обади се мъжът, когато видя, че Спас се замисли. — Пътят ни свършва дотук. Няма как да продължим. Нито можем да ползваме въже, нито да прескочим или да се качим по стените. Не и отвътре. Може да пробваме отвън с въже с кука.

Момчето не го чу. Размишляваше дали може да нарисува стълба върху стената и да се качат по нея, но се притесняваше, че мастилото нямаше да му стигне за толкова мащабна рисунка.

Все пак трябваше да опита.

— Имам друга идея — рече и извади стъкленицата. — Знаеш ли какво е стълба?

— Това, дето се качваш по него, когато превземаш замъка? — опита се да познае мъжът.

— Точно това — отвърна Спас, отпуши стъкленицата и свали медальона от врата си. — Мисля да нарисувам стълба.

— Хитър си, хлапе — поздрави го мъжът. — Но да знаеш, че не ни остава много време. Трябва да побързаш.

— Не бери грижа за това — рече момчето. Повече го притесняваше дали мастилото щеше да му стигне.

Спас потопи върха на медальона в стъкленицата и започна да чертае контурите на стълбата. Направи десетина стъпала, колкото беше неговата височина. Запълни ги бързо и когато привърши, стълбата се материализира.

Запуши стъкленицата. Изкачи се внимателно няколко стъпала нагоре, стискайки дръжката на медальона в ръка, докато в другата държеше шишенцето.

— Придържай ме да не падна — помоли мъжът и той протегна ръце към него. После отпуши стъкленицата и нарисува следващите стъпала.

Повтори операцията няколко пъти, докато стълбата достигна до мястото, където стълбището продължаваше нагоре. Запуши стъкленицата. Прибра я в джоба и постави медальона на врата си. Изчака мъжът да се качи и двамата продължиха по каменните стъпала.

Когато стигнаха върха на кулата, попаднаха в малка алхимична лаборатория, наред която ги посрещна златен човек с глава във формата на слънце и огнена корона, от която искреше светлина. Той държеше две колби с димяща течност, а по дървените маси бяха наредени други стъкленици и множество странни съставки.

— Добре дошли, странници — приветства ги златният човек без да надига глава, за да ги погледне. — Какво ви води насам? Искате да ви направя малко злато или да ви дам рецепта как да си го направите сами?

— Не — възрази мъжът. — Не сме дошли за злато.

— Тогава сте дошли за нещо по-екстравагантно. Например храна за кокошки, от която те снасят златни яйца?

— Не — рече Спас. — Изпраща ни рицарят без глава. Каза, че тук ще открием Господаря на замъка. Предполагам, че това си ти?

— Господарят на замъка? — повтори с насмешка златният човек. — Мислите ли, че Белият замък има господар?

— Несъмнено — рече мъжът.

— Тогава нека аз да съм този господар — продължи човекът. — Стига това да ви харесва. — Надигна глава и се усмихна. — От сестра си Уит разбрах, че сте й помогнали. Не знаех, че са я налегнали проблеми, но все пак имам толкова много работа, че не ми остава време да сляза до градината. Там има едно яйце, което от доста време се каня да разчистя, но все не стигам до него.

Остави колбите върху масата пред себе си.

— Майтапя се — разсмя се. — Знам, че сте дошли да убиете сфинкса и ще ви помогна в начинанието, но ви моля за нещо. Искам да ми дадете зеления цвят, за да го върна на сестра си. Тя е постъпила

малко прибързано, като ви го е дала и ме помоли да го взема от вас. Нали ме разбирате? Аз я обичам и не мога да допусна да страда. Кажете си цената и ще я платя. — Вдигна въпросително ръце. — Хиляда жълтици? Две хиляди? Назовете сумата и ще я получите.

— Всъщност не ни трябва злато — пръв проговори Спас.

— Тогава какво ви трябва? Само кажете и ще го получите веднага. Какво искаш, синко? — обърна се към мъжа.

— Дошъл съм тук, за да изпълня заръката на Господарите и да се преборя със своето проклятие — рече войнът.

— Нямах проблем, синко. — Златният човек се огледа, взе една колба, пълна със синя течност и му я подаде. — Вземи това. Като го изпиеш, ще се излекуваш от проклятието си.

— А ти, хлапе? Теб какво те терзае? — обърна се към момчето.

— Аз искам да се прибера у дома — отвърна Спас.

— Готово — махна с ръка златният човек, взе друга колба, пълна с бяла течност и му я подаде. — Вземи. Като я изпиеш, ще се върнеш у дома.

Момчето отвори тапата на колбата. Мъжът също беше отворил своята и се двоумеше дали да изпие съдържанието ѝ. Спас поднесе стъкленицата към носа си, помириша я и се намръщи — от нея се носеше отвратителна воня.

— Какво има вътре? — обърна се към златния човек.

— Вълшебни съставки — отговори му той. — Просто я изпий и всичко ще е наред.

— Глупости — ядоса се хлапето на безсмисления отговор. — Стига си ни будалкал. Тези колби не могат да ни решат проблемите. Най-много да ни отровиш с гадостите, дето си сложил вътре.

— Така ли мислиш? — Спас имаше усещането, че златният човек им се подиграва.

— Защо ни баламосваш? — отвърна на въпроса му с въпрос.

— Защо ли? — разсмя се той. — Защото сестра ми ви гласува огромно доверие и ви даде най-скъпото си — своя цвят. Тя ме помоли за същото. Но не бях сигурен, че е правилно. Не е лесно да се даде нещо, което е толкова ценно. Но вие си го заслужихте. — Човекът откъсна един огнен косъм от косата си. Духна го от дланта си и той полетя във въздуха. Няколко пъти се завъртя, а после медальонът го

привлече към себе си и в мига, в който го докосна, се пръсна в заря от златисти искрици, които бяха погълнати от спираловидния кристал.

Изведнъж отвън долетя див, животински рев.

Последва го женски писък.

— Започна се — изрече златният човек. — Сфинксът е тук. Мит е тук.

Мъжът побягна надолу по стълбището и Спас го последва. В един момент го изгуби от поглед, но продължи да следва ехото от стъпките. Докато тичаше, ревят се повтори още няколко пъти. Женският писък също. Момчето се задъхваше. Звучащото наоколо музикално оформление стана тягостно и страшно. Сърцето му се сви. Сякаш този свят сам предусещаше кога щеше да се случи нещо ужасно и го въплътяваше в мелодиите си.

Спас настигна мъжа в тронната зала, откъдето двамата излязоха един след друг отвън, в двора на замъка.

Сфинксът беше пристигнал. Огромно чудовище с тяло на лъв и криле на птица. Беше застанал до зловещото яйце в градината, с лапа поставен върху тялото на лежаща на земята девойка. Щом усети присъствието на мъжа и момчето, извъртя към тях прекрасното си женско лице, под чиято фасада ги наблюдаваха две студени и зли очи.

Сфинксът изрева отново.

— Натрапници — изсъска. — Какво търсите в моя дом?

— Освободи момичето — извика в отговор мъжът, докато измъкваше ятагана от ножницата си. — И се приготви да умреш. — Без да чака се хвърли в атака.

— Ти ще умреш, глупако — изграчи сфинксът. — И двамата ще умрете. — Разпери крила и след като направи няколко крачки, се издигна във въздуха.

Спас остана вцепенен. Не знаеше какво да направи. Така и не беше помислил как ще убият сфинкса. Въобще можеха ли да го победят? Може би за мъжа беше елементарно — да го разреже с ятагана си, но за момчето това изглеждаше невъзможно. По-вероятно беше чудовището да ги разкъса с острите нокти на лапите си, а после да ги изяде.

Мъжът посрещна спускащия се към него враг с острия си ятаган. Прозвуча звън на нокти в метал. Чудовището не можа да го нарани, нито той — него. Сфинксът пак се издигна и нападна отново. Мъжът се опита да отсече едно от крилата, но не успя. Чудовището се извъртя, удари го с опашка през лицето, която остави върху него кървава диря, а със следващата си атака изби оръжието от ръцете му.

Обезоръжен, мъжът се огледа наоколо за ятагана. Видя го паднал сред черните стъбла, които незнайно как го бяха покрили, така че да не може да го вземе оттам.

Спас извади стъкленницата с мастилото от джоба си с трескавата мисъл да нарисува нещо, което ще помогне в битката, но колкото повече разсъждаваше, толкова по-объркани ставаха мислите му.

Изведнъж кръглата луна достигна върховата си точка и ознаменува настъпването на полунощ.

Огромното яйце в градината се разтвори с пукот и момчето видя острите зъби, които бяха разположени по вътрешната страна на черупката. От земята се подадоха дузина малки пипала, които се протегнаха хищно към лежащата безпомощно жена. Тя ги видя и изпищя. Надигна се с усилие и залитайки, се насочи към портата на крепостната стена. Пипалата се стрелнаха към нея.

До ушите на Спас достигнаха виковете на мъжа и когато момчето погледна към него, те преминаха в нечовешки рев. Мъжът разкъса с нокти ризата си. Отдолу се подаде гъста оранжева козина, нашарена с петна. Лицето му мутира и човешката физиономия се превърна в хищна муцуна. Муцуна на ягуар.

Сфинксът го нападна, но той се извъртя ловко преди чудовището да успее да го удари. Отскочи леко от място, сграбчи нападателя си във въздуха и го повали на земята, раздирайки настървено крилете му с нокти и зъби.

Схватката приключи бързо, когато ягуарът разкъса врата на сфинкса и откъсна главата му.

Спас изтича до съществуото, в което се беше превърнал мъжът. Не изпитваше страх, а само притеснение за живота на непознатия. Ягуарът лежеше върху сухата почва, а от тежките му рани се стичаше алена кръв. Дишаше тежко. Момчето се наведе и докосна с длан челото на човека-животно.

— Ще се справиш — рече. — Ще ти помогна, както помогнах на малката роза.

Непознатият се усмихна.

— Благодаря ти, хлапе — прошепна с човешки глас. От очите му се стичаха сълзи. — Вече ми помогна. На мен, на Господари и на хората в селото. — Тялото му отново започна да възвръща предишната си форма. — Но остана още нещо. Искам да ти дам синия цвят. Дарът на Кет. Цветът на победата. — Надигна немощно човешката си ръка и докосна с нея медальона. — Успех, хлапе! Вярвам в теб. Ти ще победиш. — Синкаво сияние обви пръстите му и щом ръката се отпусна безпомощно на земята, сиянието изгасна, а медальонът засия силно в цветовете на дъгата. Тялото на мъжа се разпадна на прах, която лекият повей на вятъра разнесе из двора.

Закънтяха погребални фанфари. Светът на Симфоналия изпращаше своя доблестен господар.

Жената изпищя отново и накара Спас да се обърне към нея. Пипалата я дърпаха към отворената паст на яйцето. Но то бе гладно и вече беше насочило дузина нови пипала да хванат момчето.

Спас ги видя прекалено късно. Скърбящ за трагичната гибел на човека-ягуар, не усети как те стигнаха до него. Побягна, но пипалата го настигнаха и се увиха около глезените му. Събориха го по лице върху прашната земя. Изрева от болка и изпусна стъкленицата с мастило. Тя падна върху един камък и се пръсна на парчета. После пипалата го повлякоха към отворената паст на чудовищното яйце.

Хлапетото се въртеше и опитваше да освободи краката от захвата на пипалата, но без успех. Те го довлякоха до своя господар. Надигнаха го и го поднесоха в широко отворената му паст.

И... сигурно това би бил краят. Героизмът на човека-ягуар щеше да бъде напразен, а злото да продължи да царува над тези изтерзани земи. Тогава Спас усети топлината върху гърдите си. Кристалът на медальона запулсира ярко в цветовете на дъгата. Сякаш усещаше злото, което бе толкова близко, бунтуваше се и искаше да го изпепели.

Последната частица разум, останала в съзнанието на момчето, го накара да стисне здраво кристалното острие и да го откъсне от кожената верижка, а после да го забие в сърцето на хищното яйце.

Блесна ярка светлина, която го заслепи. До ушите му достигна звукът от експлозия. Усети как изхвърча нагоре и го раздра остра болка

при падането на земята. Но щом отвори очи, светът бавно започна да придобива образ. Огледа се и когато видя разпръснатата наоколо слуз и парчетата от черупката на зловещото яйце, се усмихна от радост.

Беше победил.

Надигна се от земята и залитайки, се отправи към мястото, където за последно беше видял яйцето. По пътя си откри жената. Помогна ѝ да се изправи, но вместо да му благодари, тя побягна уплашено към портата на крепостната стена и скоро се изгуби оттатък нея. Спас поклати неодобрително глава и продължи напред, прескачайки дебелиите черни стъбла.

Скоро откри това, което търсеше. Кристалното острие на медальона лежеше в локва слуз и проблясваше подканващо под лъчите на синята луна. Момчето се наведе и го взе. По дланите му се разля топлина. Усмихна се щастливо. Докосването му носеше удовлетворение.

„Тес... Уит... Кет... Шун“.

Разнесе се познатият шепот.

Спас се ослуша. Идваше откъм замъка и го викаше.

Момчето закрачи смело към вратата, която водеше към тронната зала. Прекрачи прага и застана пред трона, стиснал кристалното острие в ръка. Прозвуча ръкопляскане, но този път безформените фигури ги нямаше. Ръкопляскаше му мъжът с бялата риза и червения панталон. Беше застанал пред трона и го очакваше.

Спас отвори уста, за да каже нещо, но остана безмълвен. Беше видял как човекът-ягуар издъхва в двора на замъка, а сега той стоеше жив и здрав пред него.

— Браво, хлапе. Знаех, че ще успееш — поклони се мъжът. — Сигурно си изненадан да ме видиш жив. Аз съм Господарят Кет и макар да бях загубил формата, под която ме познаваш, се опитах да я възстановя. Истинската ми същност, която видя в битката с Мит, може би е малко стряскаща — и се усмихна. — Съжалявам, че по този начин трябва да научиш кой съм аз, но проклятието беше изтрило всичките ми спомени и аз самият не знаех кой всъщност съм. Докато синята луна не събуди у мен духа на Господаря Кет и спомените ми се завърнаха. Ти победи злото, хлапе, и развали проклятието на падналата звезда, за което сме ти задължени — аз и моите събратя.

Когато видя, че момчето не знае какво да отвърне, продължи:

— Обещах ти, че Господарите ще те върнат у дома. Тук мисията ти приключи и вече нищо не те задържа в нашия свят.

Спас кимна в знак на съгласие. После вдигна ръка и се взря в цветовете, които играеха в спираловидния кристал.

„Какво налудничаво приключение“ — помисли си и пристъпи към мъжа.

— Когато се срещнахме в галерията — започна, — ти ми каза, че аз съм ти го дал. Значи е настъпило време да ти го върна — подаде му това, което беше останало от медальона и той го прие.

Мъжът прибра кристала в единия джоб на панталона си, а от другия извади малка стъкленица, пълна с черна течност.

— Вземи този дар като знак на признателност за проявената храброст — рече и подаде шишенцето на Спас. — Знаеш какво има вътре. С подходящ писец това мастило може да върши чудеса — допълни и се усмихна, след като момчето взе стъкленицата. — А сега тръгвай! Щом преминеш през вратата ще се озовеш у дома. — Потупа го приятелски по рамото и го изпроводи с поглед докато се отправяше към входа на тронната зала.

— Сбогом — махна му с ръка Спас.

— Сбогом — отвърна му Господарят Кет. — И не забравяй. Винаги може да се върнеш тук. Вече знаеш как.

Спас примига.

Веднъж.

Два пъти.

В следващия миг се усети, че гледа към празната стена. Озърна се стреснато. Намираще се в галерията, а гостите около него сновяха насам-натам и бърбореха. На никой не му беше направило впечатление, че е отсъствал. Но колко време беше минало? Потърси с поглед родителите си и видя, че продължаваха да разговарят с домакина. Може би бяха минали няколко минути или секунди от мига, в който се беше озовал в онзи странен, фантастичен свят? Бе преживял щуро приключение и накрая се беше върнал жив и здрав у дома.

Или всичко това беше халюцинация?

Огледа се за мъжа с бялата риза и червения панталон, но от него нямаше и следа.

Спомни си картината с оранжевото небе и полето от рози. Беше налудничаво да нарисуваш подобна картина. Въобще, целият онзи странен свят изглеждаше откачен.

Реши, че всичко това е плод на въображението му. Какво друго може да е?

Бръкна нехайно в джобовете на панталона си и напипа нещо твърдо. Извади го. Беше малка стъкленица, пълна с черна течност.

Подсмихна се.

Знаеше какво е това.

Един ден щеше да нарисува картина — откачена картина, в която небето щеше да бъде оранжево, а полето — от рози. Щеше да я нарисува с вълшебното мастило и щеше да се завърне в онзи фантастичен свят за нови приключения.

София

1 юли 2013 година

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.